

medgaaet til deres Anskaffelse, som om det var en Formue, Staten derved havde erhvervet. Jeg tror, der er noget ret misvillende heri. Jeg kan ikke se rettere, end at den Slags Udgifter, der ligesom ere en Erstatning af, hvad der er forbrugt og gaaet til Grunde, maa blive et Fradrag i den aarlige Indtægt, og at man kommer til ganske fløve Resultater, naar man bliver ved at opføre det, der derved sker, som en Formueerhvervelse — skønt det er formelt korrekt, at man nu opfører 3½ Million Kroner, tror jeg omtrent det er, som Indtægt af Statsbanerne, finder jeg det dog reelt mindre korrekt. Det er ganske vist, at dette er Resultatet af Statsbanedriften, men det havde dog ogsaa sin Betydning at se samlet opgjort, hvilket Resultat vore Jærnbaneanlæg overhovedet give Statskassen. Man opfører jo imidlertid ret betydelige Beløb paa den tidligere § 26 — nu § 27 — til private Baner, Beløb, som virkelig ikke fortjene at kaldes overordentlige Udgifter, thi de ere desværre saa faste og blivende som nogen Udgift paa Budgettet, og som, naar de bleve opgjorte sammen med Statsbanernes virkelige Indtægt, vilde vise et noget andet finansielt Resultat af vor hele Jærnbanepolitik. Om end dette Resultat saa vilde blive mindre lysteligt, kan jeg dog ikke se rettere, end at det altid vil være det rigtigste at sive Forholdene lige i Dinene og se, hvorledes de i Virkeligheden ere. Jeg vil derfor meget anbefale Finansudvalget at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse nu. Det er hidtil stadig blevet afvist med den Bemærkning, at saa længe vi vare i saa abnorme Forhold, at der ikke kom nogen virkelig Finansloov ud fra Rigsdagen, havde man ikke lyst til at tage Finanslovens Form under Behandling. Nu turde maasse Tiden være kommen til i saa Henseende at foretage en Revision, som kunde bidrage til at stille Forholdenes Realitet klart for Øje. — Til disse saa Bemærkninger skal jeg i Øjeblikket indskrænke mig, idet jeg slutter med at gentage det Haab, der er udtalt om, at det maa lykkes uden alt for store Vanskeligheder og alt for megen Diskjens at føre en Finansloov for det kommende Aar igennem.

J. C. Christensen: Det ærede Medlem, som først havde Ordet i Dag, det

ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgfreds (Wojfen), sagde, at han ikke særlig vilde dvæle ved det Forlig, som sluttedes i Foraaret, men han begyndte sin Tale med en Lovprisning af dette Forlig, og i Slutningen af sin Tale kom han tilbage dertil igen. Jeg tror heller ikke, at Finansloven her kan komme til Iste Behandling og Drøftelse i disse Dage, uden at det, der skete i Foraaret, vil komme til at spille med ind i disse Forhandlinger, og jeg skal derfor ikke give noget Løfte om at lade være at tale om Forliget; det kan jeg ikke, skønt det er ikke min Hensigt særlig at dvæle ved det, der skete i Foraaret. Maaeste der er nogle af Medlemmerne her, som kunne huske noget af Finansloovbehandlingen i Fjor. I alt Fald vil jeg tillade mig at minde om et Par Ting, som jeg fremdrog under denne Behandling i Fjor. Jeg tillod mig da at sige, at det Forlig, som man nu arbejdede paa og vilde føre igennem, maatte jeg betragte som et Forlig, der maatte blive daarligt, dels fordi den ene Part, nemlig Højre, efter mit Skøn ikke var modent til at indgaa noget Forlig, og dels fordi den anden Part, de moderate, som søgte at lave Forliget, i Virkeligheden ikke havde noget Mandat dertil fra deres Vælgere. Jeg tror, at Tiden siden i Fjor har vist, at jeg havde Ret i disse to Ting, jeg da fremdrog, og jeg tror navnlig, at Tiden siden Aprilforliget i dette Foraar tydelig nok har vist, at Højrepartiet var i Virkeligheden ikke modent endnu til at indgaa et Forlig om Forsætningen, som vi kunde være tjente med. Vi have set Udtalelser siden Foraaret fra ledende Højremænd, som alt for tydelig viste, at dette Parti ikke var modent til at indgaa noget Forlig om Forsætningen, som bragte Grundloven til sin Værelse igen; og vi have ogsaa synes det mig, i det Ministerkiste, der har fundet Sted, et Bevis derfor. Og den anden Anke, jeg fremdrog, om at de Herrer ikke havde noget Mandat til at slutte dette Forlig, staar saft endnu, thi det Forlig, som de sluttede, have de ikke haft ude hos Vælgerne, det er ikke prøvet hos Vælgerne. Og denne Prøve forestaar; den vil komme, selv om de Herrer ikke ønske, at Forliget skal prøves ude hos Vælgerne, vil det ske alligevel til Trods for de Herrerens Ønske. Det vilde have været naturligt, om dette Folketing,